

'64-ben épp hogy elindultunk...

A Nemzeti Sportcsarnokban rendezett első beatzenekari seregszemlén az Omegával énekeltem. A koncert botrányt okozott, mert kétszer annyi volt az érdeklődő, mint a befogadóképesség. A kint rekedtek – a maguk módján – szintén buliztak, mégpedig az utcán. Ez enyhén szólva újszerű jelenség volt akkoriban, konkrétan huligánkodásnak hívták.

Palotai Bélának ezen a bulin láttak először, hiszen hivatalból ők is eljöttek az Illéssel. Az Omegás repertoárom az a két szám volt, amit az első próbán tanultam, tény, hogy már időszerű lett volna egy kis frissítés. Ráadásul azzal a jól hangzó ígérettel csaltak el – úgymond, klubfoglalkozásra – hogy ők szívesen adnak nekem új dalokat, hiszen nekik mindig megvan a legújabb Luxi Top 20. Így aztán – Ambrus Zoli kíséretében – örömmel mentem Palotaiékhoz a klubba, ahol „véletlenül” ott volt Illés Lajos, Nényei Tas, akkori basszusgitárosuk, és Körmendi János, alias Joe bácsi, Illésék dobosa is. Mint lassan kiderült, a meghívás leginkább az Illés zenekarba szólt. A csábítás óriási volt, mert éretlen kislányként olyan exkluzív helyen mint a Bercsényi, ahol ők játszottak, még soha nem jártam. Ismertem a dörgést, és tudtam, hogy az a legmenőbb egyetemi klub. Ha a koripályán egy-egy srác azt firtatta, hogy „és te, kislány, hova jársz táncolni?”, gondolkodás nélkül rávágtam: a Bercsényibe, Illésre. Hogy lássák, kivel van dolguk. Így aztán, ebben a helyzetben leginkább lányos zavarban voltam, nem is tudtam, hova legyek. Az Omegások helyes srácok voltak egy tizenhat éves kislány szemével, de úgy tűnt, különösebben nem vagyok fontos nekik. Nem volt semmilyen megállapodásunk, ígyhát elég tanácstalan voltam, mi is legyen most.

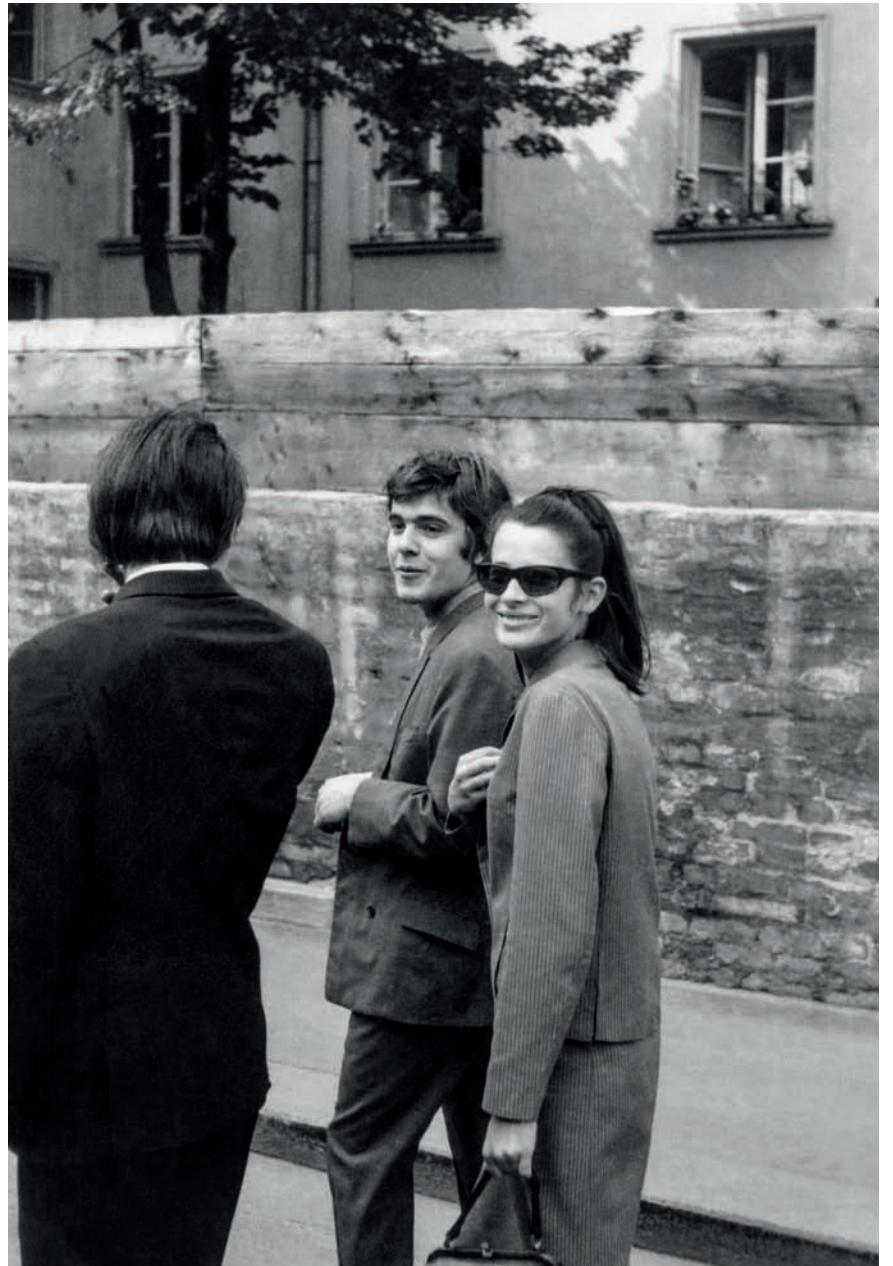

Végül Béláék még rátettek egy lapáttal az ajánlatra, miszerint kapok kölcsön egy magnetofont is, hogy hallgathassam, tanulhassam az új számokat. Ennek már végképp nem lehetett ellenállni. Nekünk ilyesmink nem volt otthon. Az már tényleg csak a hab volt a tortán, hogy fellépésenként ötven forint gázsit is ígértek. Az állam is leesett, olyasmivel, amit az ember imád, még pénzt is lehet keresni? Márpedig egy kis gimisnek ez sok pénz volt, legalább tíz mozi-jegy ára. Szóval, igen nagy volt a csábítás... és én el is csábultam: így lettem Omegásból Illéses.

A NAGY KÉPEN Gyakorolunk. Mellettem Illés Károly, Ambrus Zoli, Joe bácsi, egy Illés rajongó és – kivételesen a dobnál – Nényei Tas FENT Az ős-Illés: Nényei Tas, Körmen-di János, Illés Károly, Halász Gyula, Farkas Ádám, Illés Lajos. Nem sokkal a Bercsényibe érkezésem után Farkas Ádámot behívták katonának. Palotai Béláék- kal addig győzködtük Illés Lajost, míg Bródy lett az új gitáros. ALATTA A bercsényis „testőrségem”: Gudra Tibor, Ambrus Zoltán és Lázár Sándor A TÚLOLDALON Illés Károllyal, a dobnál Joe bácsi

Dusánnal, Bokány Ferivel és húgával
vidáman kóborolunk a Várban

Már egy ideje Batthyány utcai lakó voltam, amikor megismerkedtem egy szomszéd sráccal, Gáborral, aki jóban volt a Metró zenekarral. Hamarosan hívott, menjek át, buli lesz náluk. Egy haverommal mentem, és láss csodát, hárman is ott voltak a Metróból: Zorán, Bokány Feri basszusgitáros, meg talán Brunner Győző dobos. Puhatólóztak, volna-e kedvem velük énekelni. Bizonytalanul feleltem: „Hát, nem is tudom... talán próbáljuk meg.” Az Illéssel épp dráma volt, mert amikor megalakult a „Nagy Illés”, a bizonyos Szörényi–Bródy-féle, őket a zenekar másik fele, Nényei Tasék kitűrték a Bercsényiből. Kiszorultak a Törekvésbe, Kőbányára, aminek nem örültek annyira, mert az utca túloldalán ott volt a görög kolónia, ahol még a rendőrség sem szeretett beleavatkozni a dolgokba. Egyetlen Törekvés-beli fellépésem után félénken megyek kifelé, és mit látok? Az ajtónál állnak sorban a befelé igyekvő fiatalok, és nem éppen békésen késelik egymást. Enyhén szólva elbátortalanodtam, és a Törekvésbe nem mentem többé, de azért tovább énekeltem az Illéssel – főleg gólyabálkon, Pesten és vidéken is.

A Metróval (Bokány Ferenc, Sztevanovity Dusán, Brunner Győző, Sztevanovity Zorán) a *Kamara Varietében* (ma Játékszín), 1965 őszén. 179-szer léptünk fel a *Pesti álmok* című előadásban, azt hiszem, az egyik dalom a *Puppet On a String* című Sandy Shaw-szám volt. Itt látott először énekelni Bors Jenő, a hanglemezgyár igazgatója, és az ő személyes felkérésének köszönhettem az első kislemez-felvételeimet

